

KARNEVĀLS

SCENĀRIJS SIRREĀLAI IZRĀDEI*

DARBOJAS:

karnevāla tēli, to vidū
Aklais Lejerkastnieks
Klibā Kamieļmāte
Bundzinieks

* Ar pārstrādātu finālu un dažiem nebūtiskiem labojumiem pārējā tekstā 2003. gada janvārī, daži tēli un teksti no «Karnevāla» citēti vēlāk uzrakstītā lugā ««...» minūtes pirms katastrofas». (Šeit un turpmāk – autora piezīmes.)

Karnevāla vide, nepārtraukta kustība, dejas, rituāli.

Teksti var skanēt ierakstā, dabiskā balsī vai ar efektiem. Tos var teikt jebkura darbojošās persona vai pūlī nemanāms teicējs.

Teksts ir arī karnevāla darbība, improvizētā saskaņā, sava veida džezs starp kustību un tekstu.

Notikumi ar tekstu var arī nesakrist, tā ir spēles dalībnieku darišana.

- Metiet rubli! Metiet rubli!
- Karnevāls iet pilnā sparā. Viens ģimīs smeļ tātēc, ka smeļ, cits – tātēc, ka nesmeļ!
- Ū-ū, kāds purns! Viņš ir stulbs, viņš neko nesaprot!
- Pa purnu, pa purnu!
- Ai, ai, cik jautri! Pa purnu!
- Karnevāls, karnevāls! Kam nav vietas uz ielas, tas kāpj kokos. Lapas krīt, laikam rudens. No jumta noveļas ķermenis! Bravo!
- List acu lietus, pilsētas ziemeļrietumu daļā list zilo acu lietus, bet dienvidaustrumu daļā – mērens, brīžiem stiprs brūno acu putenis.
- Vulkāns ir izvirtulis. Virst laukā.
- Iela vārās. Burbulis lec un trāpa skatloga skaistulei, tā izliekas neko nemanām.
- *Rock, Rock, Rock* – karnevāls!
- Kanāla vidū dzied Gulbis: «Piedod, piedod, varbūt es tevi nesapratu... bet kā es lai zinu... Piedod!»
- Mani nogāž pie strūklakas, švikst spārni, pūlis lido pāri un met raķetes.
- Klibā Kamieļmāte jautā:
- Vai jums negribas siltu sardelī?
- Pakaries savā sardelē, – kliez pūlis.
- Bet vispirms...

– Piedod...
 – Jā iet, jā iet, jāiet... projām...
 – Cik ilgi var iet?
 – Pienāk Aklais Lejerkastnieks. Pienāk un pazūd.
 – Skrējēji tūlīt gāzīsies. Ritms! Ritms! Ritms!
 – Ritms: zils prožektors.
 – Ritms: dzeltens prožektors.
 – Ritms: sarkans ar melnu.
 – Ohhh, spoguļbumba, bumbspogulis, bum-bum-griežas-bum!
 – Kurš kuram iespēra? Nāc laukā!
 – Izbeidziet, lūdzu, izbeidziet!
 – Aizvāc savu mātīti!
 – Lauzta roka, deguns putās, acs zaļa un spīd. Brīnišķīgs feiss.
 – Rādi nu šu'! Rādi nu šu', rādi-rādi-rallallā!
 – Veči, baigā anekdote – šī plika un šis...
 – Ko šis? Ko katrs šis, hu-hu-hū!
 – Es arī.
 – Un visi kopā: ķari-ļari-šmok! ķari-ļari-šmok! Tu saproti, nāvīgi truli, bet kolo-sāli, vienkārši ģeniāli. Nē, es vairs nevaru, es pārsmiešos!
 – Es arī vairs nevaru, jūs gribat, lai... ui, cik forši! Dod iekšā!
 – Dod iekšā!
 – Karnevāls dod pa bundžām, Bundzinieks stāv viens pats. Deg jumti un kūst asfalts.
 – Aiz loga kāds raud.
 – Ielaužos: «Šodien ir karnevāls, dzirdiet, karnevāls!...»
 – Viņa raud.
 – Viņa izvelk striķi un žāvē mutautiņus. Salido Centra Pārstāvji un stāda savus protokolus.
 – Asaras: nulle, komats, nulle, nulle, nulle, seši litri.
 – Mutautiņi: slapji, četri, komats, pieci.
 – Pulss: deviņdesmit deviņi sitieni minūtē.
 – Nevainība: pazaudēta, viens gab.
 – Seduksena tabletes: izlietotas vienlaicīgi visas uzreiz, trīs gab.
 – Parakstieties šeit.
 – «Tiek meklēts bīstams noziedznieks (mans bīstamais, mans)! Ārējās pazīmes: nepazīstams, skaists un ļoti, ļoti miļš. Foto nav.»
 – Bundzinieks tas nav. Viņš mēģina pieteikties. Grib būt tā cilvēka vietā.
 – Likums ir citāds.

– Bundzinieks saka: viņš palīdzēs, atradis to cilvēku, viss būs labi, bet viņam netic.
 – Viņš dejo, viņam saka – nē.
 – Viņš iet projām, viss cauri, iet projām, viņš dzer. Bet, lūdzu.
 – Bet tramvajs iebrucais sevī pats līdz jūtam, netiek vairs ārā. Drāžas divi vīri ar laužņiem, ņem, veči, no vien' gal'! Padod! Ko āksties!
 – Tev saka, no šīs puses! Kretīns! Kur tu atkal lien? Nē, jūs paskatieties uz šo cilvēku!... Paej taču tu nost.
 – Aklais Lejerkastnieks nāk šurp, kopš bērnības pārliecināts, ka ir redzīgs, lasa grāmatas, glezno un spēlē, re, elektroniskā lejerkaste brauc līdz uz gaisa spilvena, kā Japānā, plastmasas papagaiļi knābj divreiz pa labi, pusotru reizi pa kreisi, kāpēc tā, nav noskaidrots.
 – Hipotēze zinātņu augstceltnes piecpadsmītajā stāvā: iespējams, ka dziesmu skaņu frekvence salāgojoties ar papagaiļa knābja radītās gaisa vibrācijas frekvenci, rada gaisa blīvumu, kas nobremzē knābienu pēdējā pusknābiena fāzē.
 – vai tu esi intelekta
 gana, brāli, sasmēlies?
 vai tu vari ar-krauliņu
 vai-grīguli cīkstēties?*

– Knāb iekšā! Lejerkaste knābj. Bez kāda seksa. «Paldies Dievam, Dieva nav!»
 – Man saka blakus: «Beidzot kaut kas tīrs...»
 – Pa to laiku viens pazīstams cilvēks palīdzēja mani iznīcināt. Mēs divatā sagādājām man indes.
 – Kaut kas neizdevās, kā vajag...
 – Mana pazīstamā, labdien, es pielūdzu tevi kā Dievu, es elpoju tavā tuvumā svētumu kā, mostoties miglainā ritā, es būtu kritis ceļos. «Nu, nu, draiskuli...»
 – Saka Aklais Lejerkastnieks: es visu redzu!
 – Bundzinieks noliek tukšo pudeli pie pulksteņa. Drīz zvanīs pusnakti. Tad zvanīs rītausmu. Tad klusums...
 – Nav smuki, nav smuki! Ei, klausās visbaigāko anekdoti – šis... un šis... io-io-io-huā-huā-huā-huā-huā-huā-huā-hāāāāāāāā... io, nevaru... io-io-io-huā-huā-huā-huā-huā-huā-hāāāāāāāā... izbeidziet tās...
 – Ak Dievs.
 – Ja es būtu nokritis ceļos, pazīstamais cilvēks, mans pazīstamais cilvēks teiktu: «Neticu. Neticu, ka esi nokritis ceļos. Tu neesi tas.»
 – Un spēks? Ei, kur ir mans spēks? Šurp, nesiet to šurp, vai tas ir īsts vecuma tizlums? Es taču saku – iznīcināšu! Es cīnīšos, jā! Es saku: atdod!

* Kārlis Krauliņš, Arvids Grigulis – literatūras teorētiķi un literāti, sociālistiskā reālisma autori-tātes. Mūsdienās varētu piesaukt citas, līdzvērtīgas ietekmes personas.

– Iznicināšu!

– Es to nepieļaušu, dodiet man bruņas, dodiet man zobenu, dodiet man zirgu, dodiet man āvu, dodiet man lilijas ziedu, dodiet man pāris giljotīnas! Jūs dzirdējāt, pilsoni? Dodiet tūlīt uz vietas savu zobenu!

– Kas nav?

– Pa purnu! Pa purnu! Un visi, visi kopā: ķari-ļari-šmok!

– Piedod man, mans svētais cilvēk!... Ak, tas neesat jūs? Nu, tad ejiet pie velna, idiots!

– Karnevāls piķē un zēvelē, jupiteru šurp, jupiteru turp, pāris jupiterus uz turieni, kur saturns kājām iet! Kur asistents? Kur ir tas pārgērbtais cilvēks?

– Vai neredzējāt vienu, kurš pārgērbies par Cilvēku?

– Jūs no šīs pilsētas?

– Neiedomājami. Ne. iedo. mājami.

– Karnevāls, karnevāls, pilsētā vesela kaudze cilvēku, tie kuriem veicas, dod pa augšu, tie, kuriem neveicas...

– Pa apakšu!

– Kaudze čum. Tie, kas apakšā lien uz augšu, tie, kas augšā – ķeri, ļeri, šmok!

– O, kaifs! Saulīte rotājas, peld sārti mākonīši, tīrais televizors debesis, uz vis-tā-mazākā mākonīša dzīvo Dieviņš un par grēkiem met kaudzē zibeņus – kur lien!

– Nu, vecis, met iekšā!

– Kam trāpa, kam netrāpa, kas nosvilst, kas ietērpjas regālījās! Pilsoņi – cilvēks, tas nav elektrības nevadītājs, cilvēks vada, Dieviņš vada vēl vairāk. Dieviņš nav vis izolators!

– Dvēsele sēž izolatorā.

– Bet miesai ar to dvēseli, zināt, tas akurāt ir tā, kā tai pilsētai ar tiem visiem cilvēkiem, *jej bogu!* Nē, ja netici – apskaties pats, palūr' iekšā miesā: kaudžu kaudzes, dvēsele uz dvēseles, melnās apakšā, baltās virsū. Un nervi vada zibeņus. Biju siks, piespēru anatomijas grāmatu apskatīties, kā tas tur sastāv ar to cilvēku – mīļā pasaulīt! – tā arī ir: plikajam cilvēkam visi tie zibeņi virsū...

– Sazimēti.

– Nuka, sazimēti – no galvas līdz... paga, te kaut kas nav tā kā vajag... nav svarīgi... līdz papēžiem.

– Zibeņi ir zili, bet kāds ir Dieviņš, to neviens nezina. Dieviņš pats arī nezina.

– *A nafiġ* mums jāzina!

– Karnevāls iet rotaļu: «es tāds maziņš ģēnijiņš!»! Visi sasēžas pa pāriem – kā klasē. Jūs, onkulīt, ar radikulītu, ja var palūgt neizvairīties... nekas, nekas, nolieciet savu radikulītu uz kumodes, lai stāv kājās, neviens neņems...

– Visi labi pilsoņi, vai ne, draugi?

– Dzirdējāt, onkulīt?... Nekas, draugi, biedri, brāļi, neņemsim pierēs un vispār nepievērsīsim uzmanību, lai viņš iet ratā, katram sava vājība, bet kas liecas, tam radikulīts! Tātad, sasēžas, sasēžas kā auditorijā uz lekciju, sasēžas pa pāriem un uz trīs-četri rāda viens otram mēli, kurš tālāk izbāzīs.

– Vinnē tas, kurš izkar kuņģi laukā!

– Iks, kaks, sākam! Stop, stop – ar rokām nedrīkst palīdzēt, bet vemt drīkst.

– Skatieties, skatieties, lūk, arī uzvarētājs!

– Aplaudēsim šim biedram, padosim viņam spaini, lai divpadsmitpirkstu zarna nav jānēsā rokās!

– No šīs dienas uzvarētāju visos pilsētas morgos apkalpos par baltu velti! Baltu, es teicu. Velti. Un pārējie «uz trīs, četri»...

– Urrrrrrrrrrrrrrrrāāāāāā!

– Starp citu, tiešām esot eksperimentāli noskaidrots, ka Dieva nav nemaz. No kā tad nāk tie zibeņi?...

– Redziet, bērni, mani jaukie buculīši, kā jūs to tā nesaprotat: zibeņi nāk no tā, ka viens mākonis ir plus-mākonis, pozitīvais mākonis, triecienniēks, uz ambrāzūras lēcējs mākonis, labais mākonītis, pūkainītis, teicamnieks, progresīvais, bet otrs...

– Tieši otrādi, bērni – mīnus-mākonis, negatīvais, pē-mākonis, sirreālists, sliktais mākoņcūka, reakcionārs *maķ-tvaju*-mākonis, negantnieks...

– Bet Dieva, kā noprotat, čušš... nav...

– Laižamies, veči, nu ir ziepes! Kur, kas, kāpēc?

– Eī, tu!

– Tu dzirdi, bundziniek, slimā žurkā, ko nebungā?

– Mēs tev te sabīd' *money*, mēs tev *goč-pendel*, a tu tik blenz!

– Mēs arī *sex-sex* māķ' pa visiem un pa vienam!

– Aplūr', kas par doršām, *fide fīdisimo!* Uztaisī visu, ko pasūtīs! Tās švakākās metīs dropi, tās jiftīgākās metīs bikses nost! Bet šiten tā – visgonorejākā – tā ar visiem salaiž, ņem pa piecpadsmit uz strīpas!

– Tā atkal – *fuflo* – ar visiem salaiž, nevienam nedod, a mute kā collštoks, kā pasaka, tā piemēri.

– Aha, pie sienas tādu, izķidāt, kā kazragu!

– Tu dzirdi, bundziniek? Ko ņuņņā, puņķojies? Acis kā apbīzotam sunim...

– Nu, ko buņģierīt, ko tev tā asarīte tek? Nāc pie manis zem deķa.

– Eī, pataustīsī, vai nav riktīgi apslapīnājies?

– Eū, veči – nav!

– Ko, nav nemaz?

– Nav slapjuma.